

Scandal in Bohemia

Missing my friend

01 Sherlock Holmes always called her THE WOMAN. I can't remember if I have ever heard him mention her by any other name. In his eyes she was the epitome of the whole female sex. It was not because he was in love with her nor that he felt any emotion towards her, but she was very special, and he never forgot her. Her name was Irene Adler.

At that particular time, I was not used to seeing Holmes often. I was married and living a happy life. Which was everything Sherlock never wanted for himself but because of the friendship we shared, he accepted it on my side. He preferred to stay at his flat on Baker street and apart from the rare times when he travelled to solve some crime or a mystery he felt absolutely content being buried among his old books.

One night in March I was returning home from my work and my steps took me to Baker Street. I knew it wasn't a coincidence – I really wanted to see my friend. When I opened the door and went in, I saw Sherlock pacing the room back and forth. He suddenly stopped, stood before the fire and looked at me:

'You look like a happily married man. I can see you put on seven and half pounds * since I last saw you!'

'Seven!' I protested.

He smiled at me and his eyes were saying that he knew best.

* 1 pound = 0,45kg; 7 pounds = 3,18 kg

Skandál v Čechách

Stesk po příteli

Pro Sherlocka Holmese byla tou ŽENOU. Myslím, že si ani nevzpomínám, že by ji nazval jiným jménem. V jeho očích zosobňovala ženské pohlaví. Ale ne snad proto, že by ji miloval nebo k ní choval jakýkoliv jiný cit, byla jen výjimečná a on na ni nikdy nezapomněl. Jmenovala se Irena Adlerová.

V tom období jsme se s Holmesem nesetkávali často. Byl jsem šťastně ženatý. A i když to nikdy nebylo nic, po čem by Sherlock toužil, už kvůli našemu přátelství u mě manželství akceptoval. Dával přednost klidným dnům ve svém bytě na Baker Street a až na výjimečné chvíle, kdy cestoval za případem, byl absolutně spokojen jen se svými knihami.

Jeden březnový večer jsem se vracel z práce a mé kroky mě zavedly do Baker Street. Nebyla to vlastně náhoda, opravdu jsem chtěl vidět svého přítele. Když jsem otevřel dveře a vešel, uviděl jsem Sherlocka, jak přechází po pokoji sem a tam. Najednou se ale zastavil před krbem a podíval se na mě:

„Vypadáš jako šťastně ženatý muž. Vidím, že jsi od poslední přibral víc než tři kilogramy.“

„Jen tři,“ zaprotestoval jsem.

Usmál se na mě, ale jeho pohled prozrazoval něco jiného.

‘Come on in Watson and do sit down. I am really happy to see you, my friend.’

I suddenly felt joy growing inside of me, because I knew that there would be a mystery to solve. I could tell it by the way Sherlock screwed up his forehead.

‘I have something to show you,’ he continued. ‘What do you think?’

He threw a thick pink piece of paper at me and commanded: ‘Read it aloud.’

I looked at the paper and turned it a couple of times in my hands and then I started to read:

‘Stay at home tonight. Someone will visit you at 7.45 pm. We are following your success and we know that you have helped significant important royal people in Europe and we hope that you can also help us.’

‘So, what do you think?’

I did not want to say something that was very obvious, so I tried to look at it as Holmes would. I studied the quality of the paper.

‘The person who wrote it must be rich. This kind of paper is very expensive. It is very thick and strong, and it is hard to fold.’

‘Yes, I agree with everything you have just said. The paper is not English. It was actually made in Bohemia. Look at it in the light, you’ll see it. And I think that a German person wrote the note.’

We suddenly heard horses in the street.

‘Oh and he is here.’

‘Should I leave, Holmes?’ I offered.

‘Not at all. Stay where you are. I will need your help.’

The Count from Bohemia

02 We heard a loud knock on the door.

‘Come in!’ said Holmes.

„Pojď dál, Watsone, a posaď se. Jsem opravdu rád, že tě vidím, příteli.“

Najednou jsem pocítil, jak ve mně vzrůstá radost, protože jsem věděl, že se bude řešit nějaká záhada. Poznal jsem to podle toho, jak Holmes nakrčil obočí.

„Chci ti něco ukázat,“ pokračoval. „Co si o tom myslíš?“

Hodil po mně kus tlustého růžového papíru a přikázal: „Čti nahlas.“

Papír jsem několikrát otočil v prstech a pak jsem začal číst:

„Zůstaňte dnes večer doma. Někdo vás přijde navštívit v 19.45. Sledujeme vaše úspěchy a víme, že jste určitým lidem z evropských královských rodin pomohl, proto doufám, že pomůžete i nám.“

„Nu, co o tom soudíš?“

Nechtěl jsem vyslovit to, co bylo zjevné, a tak jsem se snažil dělat to, co by udělal Holmes. Proto jsem se zaměřil na kvalitu papíru.

„Ten, kdo vzkaz napsal, musel být velmi bohatý. Tento typ papíru je totiž velice drahý. Je pevný a tlustý tak, že se špatně skládá.“

„Souhlasím se vším, cos řekl. Není to anglický papír. Pochází totiž z Čech. Podívej se proti světlu, uvidíš to. A také si myslím, že vzkaz psal Němec.“

Najednou jsme uslyšeli z ulice zaržání koní.

„A už je tady.“

„Mám odejít?“ nabídl jsem se.

„Nikoliv. Zůstaň přesně tam, kde jsi. Budu tě potřebovat.“

Hrabě z Čech

Zaslechli jsme hlasité bouchání na dveře.

„Pojďte dál.“

A strong and very tall man, who looked like a Hercules, entered the room. He was dressed in expensive clothes and what was strange – he was wearing a black mask over his face. But we could still see his straight chin and thick lips.

Mohutný, velmi vysoký muž, který vzhledem připomínal Herkula, vstoupil do pokoje. Na sobě měl drahé šaty a černou masku přes obličej, což bylo velice zvláštní. Byla vytvarována tak, že jsme zahlédli výraznou bradu a plné rty.

‘You got my message?’ he asked with a harsh voice and strong German accent.

Holmes nodded and showed him a chair.

‘Please, have a seat. Don’t be alarmed, this is my good friend and colleague, Dr. Watson, who occasionally helps me in my cases. And what is your name?’

‘You can call me Count Von Kramm and I am from Bohemia. Can I trust that your friend can be discrete?’

‘You may speak freely before this gentleman,’ said Holmes and looked at me.

The gentleman took a deep breath and started to speak:

‘I can see that I have no choice. But that means that for another two years you two must keep a secret. Do you agree?’

‘I do,’ we said it together as one.

‘I was sent here by a very important person from the royal family to ask you for help. You must have thought that I was crazy for wearing a mask, but it is really important that my identity is a secret, which will keep the other person a secret too. Because you must not know who the other person is. I hope that you can help, otherwise one of the most important families in Europe will be in trouble. I am talking about the House of Ormstein, Kings of Bohemia.’

Holmes was unimpressed and not a bit nervous. He was sitting in his chair with his eyes closed. The man continued:

‘This might become a big scandal.’

‘I understand...your Majesty. Please, tell me how can we help you.’

The man jumped up from his chair. Holmes looked at him.

‘What? How do you...How could you...It’s....Oh well, yes, I am the king. How did you know it was me?’ he cried and pulled the mask off his face. ‘I guess I don’t need it now. So, let me introduce myself again.’

„Dostal jste moji zprávu?“ zeptal se drsným hlasem se silným německým přízvukem.

Holmes pokýval hlavou a ukázal na křeslo: „Prosím, posadte se. Nenechte se znepokojit přítomností doktora Watsona, který je mým dobrým přítelem a kolegou a se kterým občas řeším své případy. A vaše jméno je?“

„Můžete mi říkat hrabě von Kramm. Pocházím z Čech. Mohu se spolehnout, že váš přítel umí být diskrétní?“

„Před ním se nemusíte bát mluvit otevřeně,“ řekl Holmes a pohlédl na mne.

Muž se zhluboka nadechl a začal vyprávět:

„Vidím, že tedy nemám jinou možnost. To ale znamená, že po dobu příštích dvou let musíte udržet mé tajemství. Souhlasíte?“

„Souhlasíme,“ řekli jsme unisono.

„Byl jsem vyslán váženou osobou z královské rodiny, abych vás požádal o pomoc. Asi si myslíte, že jsem se pomátl, když mám na obličeji tuto masku, ale je velmi důležité, aby má identita zůstala skryta. Tím neodhalím totožnost ani té druhé osoby, kterou nesmíte znát. Opravdu doufám, že mi můžete pomoci, protože v opačném případě se jedna z významných rodin v Evropě dostane do nesnází. Jde totiž o Ormsteiny, dědičné krále české země.“

Holmes se tvářil nezaujatě a nebyl ani drobek nervózní. Seděl ve svém křesle se zavřenýma očima. Muž pokračoval:

„Mohl by to být veliký skandál.“

„Rozumím, Vaše Veličenstvo. Prozradte nám tedy, jak vám můžeme pomoci.“

Muž zničehožnic vyskočil ze svého křesla.

„Jak? Jak jste to... To není... Dobrá... Ano, jsem král. Jak jste poznal, že jsem to já?“ zvolal a odepl si masku. „Už ji nebudu potřebovat. Rád bych se tedy představil, jsem Wilhelm Gottsreich Sigismon